

Komentář ke knize: faráře Augustina Navrátila; Čtení z Písma svatého Nového zákona – Zjevení svatého Jana Apoštola

Není dobré užívat silných slov, ale objev díla „Čtení z Písma svatého Nového zákona“ z roku 1946 katolického faráře Augustina Navrátila si nesporně zaslouží označení „zjevení“. Radostné zjevení. Buďme vděční Bohu i autoru díla, že nám dopřál tak znamenitý a potřebný výklad jediné prorocké knihy Nového zákona, Zjevení svatého Jana Apoštola. Navrátilovo dílo vychází z důkladného a objasňujícího výkladu symboliky:

Zjevení svatého Jana jest tedy řetěz symbolů a symbolických obrazů. Vzhledem k tomuto symbolickému rázu svatý Jeroným praví, že v knize Zjevení je takřka tolik tajemství, kolik slov. Čtenář Zjevení nesmí ani okamžik zapomenout, že má před sebou symboly. Čte tam o hvězdách, ale nejedná se o hvězdy, nýbrž hvězdy symbolisují církevní představené kněze nebo biskupy. Čte o moři, ale nejedná se o moře, moře je symbolem národů. Čte o hoře, ale nejedná se o horu nebo o hory, hora je symbolem panovníka nebo vlády. Čte o sedmi hlavách šelmy vystupující z moře národů, ale není to jenom „sedm“ hlav – panovníků Církvi nepřátelských, nýbrž sedmičkou, symbolickým číslem plnosti – celku, jsou označeni všichni panovníci Církvi nepřátelští. Čte o třech a půl roku nebo, což je totéž, o čtyřiceti a dvou měsících nebo o tisíci dvou stech šedesáti dnech (zase totéž, polovička sedmi let) a znamená to symbolicky opak úplnosti: neúplnost – dočasnost – nějaký čas. Čte o sto čtyřiceti čtyřech tisících vyvolených v nebi a neznamená to tento počet, nýbrž „všecky“ vyvolené, symbolicky počítané násobkem čísla dvanácti, které symbolisuje Církev v plném počtu všech oslavenců; neboť dvanáctka je symbolickým číslem Církve. A tak dále.

Autor ve svém díle charakterizuje mj. tři „moderní“ d'ábelské svody, kapitalistický liberalismus, socialismus resp. komunismus a pohanský nacismus takto:

Základ liberalismu nebyl křesťanský. Jeho heslem bylo: kdo je silnější, ať žije, kdo je slabší, ať padne! A tak se také stalo. Slabší, a těch byla ohromná většina, se stali otroky silnějších. Na jedné straně se vytvořil ohromný tábor dělníků, od bohatých zaměstnavatelů špatně placených a trpících nedostatkem, na druhé straně se vytvořila kasta ohromných boháčů, kteří své jmění, nashromážděné z krve dělníků, počítali na miliony a miliardy. Marně katolická církev ústy svých papežů upozorňovala na nespravedlnost liberalistického zákonodárství a marně připomínala, že přinese jenom kletbu a zkázu světa. (Okružní list papeže Lva XIII. ze dne 15. května 1891.)

Liberalismus se ve svých různých druzích a formách slovem i skutkem protivil Božím a církevním příkázáním a ukázal se tak jako jedna větev stromu bezbožného hmotářství. Na svá láková hesla nachytil nesmírně mnoho lidí chtivých peněz a majetku. Liberalistickým podnikatelům, kteří měli „štěstí“ a obohatili se krví dělníků, se říká kapitalisté. Mezi nimi na prvním místě jsou židé, kteří neomezeně vládnou největšími kapitály a pomocí svého bohatství ovládají státy a celý svět.

Židé, když Ježíšem Kristem pohrdli, našli svého mesiáše v bohatství a světovládě.

O socialismu resp. komunismu, z taktických důvodů dnes staženém „do zálohy“, píše se stejně brilantní znalostí a jasnozřivostí autor výkladu Apokalypsy následovně:

Ale „šelma vystupující ze země“ se nespokojila jedním heslem a jednou modlou, kterou postavila světu. Přišla také na druhou stranu k těm velikým zástupům liberalismem zotročovaných dělníků. Také ty chtěla dostat do svých drápu. Vyslala mnoho „proroků“, z nichž největší úspěch měl německý advokát Karel Marx. Dal podnět a základ k založení mezinárodní socialistické strany dělnické. Tento socialismus nechce mít nic s náboženstvím a dokonce ne s křesťanským. „Vypovídáme válku Bohu, poněvadž je největším zlem,“ prohlásil socialista Schall roku 1871 v Německu. Dr. Averling, zeť Karla Marxe, píše v socialistickém časopise: „Štěstí socialistických dělníků závisí na zániknutí křesťanství. O Církvi musíme opakovat slova Voltaireova: ‚Zničte hanebnici!‘“ Socialismus Karla Marxe má hlavní heslo: „Chceme nebe na zemi.“ I socialismus je hliněnou modlou, které se poklonily miliony svedených dělníků. Socialismus a socialisty drží pevně v rukách světové židovstvo, aby krylo své zlato a všechno bohatství. Při tom vůdcové mezinárodního socialismu mluví „o boji proti kapitalismu“. Tak šelma svojí satanskou chytrostí postavila druhou modlu a přinutila mnohé, aby se jí klaněli.

Na předkládaném díle je především cenná odvaha, s níž autor píše o osudné židovské otázce, současnou pokoncilní sektou překroucené nebo přímo zamlčované. Má k tomu příslušné církevní schválení, takže neříká nic, co by nebylo v naprostém souladu v neměnném učení církve Ježíše Krista, ať už se to někomu líbí nebo ne.

Jak pod horou Sinajem nedodržel národ israelský úmluvy s Bohem a místo Bohu klaněl se zlatému teleti, tak nepodrobil se ani Nové úmluvě, jejímž prostředníkem nebyl už člověk – Mojžíš, ale Syn Boží, Ježíš Kristus. Evangelista Matouš vypravuje, jak velekněží a zákoníci před Pilátem přemlouvali lid, aby prosil za Barabáše, Ježíše pak, aby zahubili. I promluvil vladař a řekl jim: „Kterého z těchto dvou chcete, abych vám propustil?“ (Mat. 27,19-21.) I vykřikli všichni najednou: „Pryč s tímto a propusť nám Barabáše“. (Luk. 23, 18.) Tak si národ židovský místo Boha a Spasitele vyvolil lupiče a vraha, místo Božích přikázání zločin a hřích, místo věčných statků a nepomíjejícího bohatství nebe, ukradené zlato, stříbro a drahokamy, peníze i všecek mamon tohoto světa. Co si vyvolil, to mu bylo dáno. Národ židovský během dvou tisíciletí Nového Zákona přivlastnil si takřka všechno zlato, peníze a bohatství celého světa. A za bohatství koupil si moc nad panovníky a národy.

Páni světa, židé, nemajíce své země, rozptýleni po celém světě, věnovali se nejvíce obchodu. Nabytí majetku stalo se jim jediným životním cílem. Domoci se bohatství bylo jim víc, než dosáhnout spásy. A dařilo se jim. Kníže tohoto světa jim dával, co nabízel kdysi Kristu Pánu: „Toto všechno ti dám, jestliže padneš a budeš se mi klanět.“

Autor se ovšem nevyhýbá ani tvrdým, avšak naprosto oprávněným slovům do vlastních řad:

Národy jsou vinny, že se dávají opíjet. Inspirováni satanskou chytrostí židé ví, že mají-li svou velikou moc nad národy udržet, musí je napájet „smilným vínem“ hříchů. Proto literaturou všeho druhu: novinami, časopisy, knihami, brožurkami snaží se lidem dát, co lahodí smyslnosti. Kina, divadla, spolky, kam se dostanou židé a jejich lidé jsou plny „smilného vína“ ... Boží přikázání se šlapou a rozněcuje se nenávist vůči Církvi. Všecky studně a všecky prameny jsou otráveny židy, ale tak, že to málokdo ví, neboť židé dovedou skrývat své zločinné ruce.

Zakalují prameny. Nevěra, bludy, sociální revoluce, Církvi nepřátelské směry, všecko kalné a nečisté má podněcovatele v židech. Tím není řečeno, že všichni židé jsou si vědomi toho, co činí a na čem pracují ke zkáze národů a k záhubě Církve. Mnozí spolupracují jen podvědomě, ale spolupracují přece, poněvadž jsou spojeni židovskou příslušností a také židovskou solidaritou.

Podle Božího úradku, zvěstovaného Apoštolu Janovi Duchem Svatým, nevyhnutelně přijde spravedlivý soud na každého, kdo pohrdnul nesmírnou, pouhým rozumem nepochopitelnou obětí Ježíše Krista pro naši spásu:

Než nastane začátek nového období Království Ježíše Krista nade všemi národy, vykoná Bůh přísný soud nad Babylonem, to jest nad židovskou velmocí ovládající všemi možnými prostředky vladaře a vlády národů. Duch svatý symbolizuje židovskou velmoc jako „nevěstku“, vladaře a vlády národů jako „šelmu“, na níž „nevěstka židovská“ sedí. V sedmnácté a osmnácté kapitole Duch svatý ukazuje, jak bude „nevěstka“ zbavena své zkázonosné moci nad národy.

Potom jsem uviděl jiného anděla, an sestupuje s nebe a má moc velikou, a země se osvítila od slávy jeho. Strážný anděl Evangelia a Církve ukáže svoji moc na nejhorším nepříteli obojího, na židovstvu, které si osedlalo všecky světské moci, které chytrým způsobem zjednálo si vládu nad bohatými (liberalismem a svobodným zednářstvím) i nad chudými (socialismem a komunismem), nad vzdělanými i nevzdělanými (volnomyšlenkářstvím). A tak mohlo se zdát, že o tuto moc už židovstvo nikdo nepřipraví. Ale je tu moc Boží, která určila ve svých plánech také okamžik, kdy nastane konec židovského Babylonu. Učiní mu konec tytéž národy, které ovládal, které otravoval jedem nevěry a mravní zkaženosti, které si kupoval a podplácel svým nesmírným bohatstvím a s ním spojeným požitkářstvím. „Neboť z hněvného vína smilství jeho (nevěrnosti a nepoddajnosti Ježíši Kristu) pili všichni národové, a králové zemští (pozemsky smýšlející), a kupci zemští (rovněž pozemského smýšlení) zbohatli z mohutného rozkošnictví jeho.“

Abychom podle výkladu faráře Augustina Navrátila správně porozuměli Zjevení – nepraví se v něm, že Židovstvo a všecky ostatní protibožské světské říše budou vyhubeny. Naznačuje se jenom, že bude připraveno o svoji moc, bohatství a rozkoše tohoto světa, že jeho pýcha bude nanejvýš ponížena. Z prvního místa bude sraženo na poslední. A právě toto ponížení bude mnohým z národa židovského k obrácení a záchráně a celému světu za výstražný příklad.

Ďábel tuší, že se jeho dosavadní forma vlády chýlí ke konci a jako opice Boha se proto snaží oklamat a svést lidstvo zkarikovanou syntézou zmíněných tří podvodných směrů „Satanovy náhražky Evangelia, liberalismu resp. kapitalismu, socialismu resp. komunismu a pohanského nacismu“ v podobě Nového světového řádu, který má nastolit na zemi parodii Božího míru, ale ve skutečnosti bude na povolenou mu dobu nejstrašnější diktaturou, fyzickou i duchovní smrtí, ztrátou věčnosti. Jistě si zde můžeme dovolit i oprávněnou domněnku, že rozdělení světa do tří polotajných grémíí stínové světovlády, Trilaterálů, Bilderbergů a CFR, je také jen satanskou parodií na Nejsvětější Trojici.

Takto v duchu Církve interpretoval venkovský farář slovo Boží! V jak doslova křiklavém protikladu jsou s tím církevníci pokoncilní sekty od tzv. papeže, kardinály až po teology, hlásající otřesné bludy, zapírající Krista a stojící v žoldu téhož mamonářského Židovstva. „Církev má i své Jidáše, kteří ji a Ježíše Krista zrazují za Satanovy stříbrné, za světské rozkoše, za chvilkovou poctu a slávu“, které tak přísně napomínali proroci Starého zákona, jež sám Ježíš slovy Evangelia označil ze „plémě hadí“ a dal svatému Janovi ve Zjevení nahlédnout i jeho pád a hrozný trest!

Pomstu přenechejme Bohu, který potrestá všechny nepravosti a zločiny Židů a odmění spravedlivě tak, jak toho žádný lidský soud není schopný. Výsledek by byl totiž právě opačný; nesmírně zveličované zločiny nacistů jen Židovstvu umožnily nasadit si mučednickou korunu, udělat se v očích svedeného lidstva nedotknutelným národem a každý pokus o ukázání pravdy – i Boží, vždyť podle Talmudu platí slova rabínů víc než Boha – okamžitě vykřičet resp. mocensky potlačovat jako „antisemitismus“. Takový osud by nepochybně čekal i autora předkládaného díla, přestože pouze komentuje a vysvětluje slovo Boží.

Dílo faráře Augustina Navrátila ponecháváme z pochopitelných důvodů v původním, dnes již poněkud zastaralém pravopisu. Kdo chce poznat skutečné slovo Boží, tomu jistě nemůže být taková drobná obtíž na překážku.

Zbývá snad jen dodat, že s předkládaným výkladem Zjevení svatého Jana je v naprostém souladu také naše prohlášení KDO JSME i veškerá příslušná literatura nejlepších katolických spisovatelů mnoha národností, nejen ukazující, ale i nezvratně dokazující pradávnou Satanovu konspiraci pod egidou zpronevěřilých Židů proti Kristově Církvi i celému lidstvu.

**Dílo stahujte z katolického webu:
www.spiknuti-proti-cirkvi-a-lidstvu.com**